

Biografie

In het karateblad van de karatebond (de Taiko) staat in september 2004 onderstaande biografie over John Malawauw.

Plezier in de karatesport is waar het om draait

Het karatepubliek is redelijk bekend met alle nationale en internationale toppers die de mat betreden. Hoe de karatewereld er daarbuiten uitziet, weten maar weinig mensen. Johnny Malawauw, een man van het eerste uur, weet hoe die klok luidt. Johnny is geboren op datum 1948 in Cheribon, het vroegere Nederlands-Indië. In 1964 begon hij met karate bij Hans Harthoorn in Middelburg. Een allround liefhebber van het veld aan het woord!

Shotokan in Zeeland

"Als jonge knul was ik een echte voetbalfanaat. Totdat op een gegeven moment iemand riep dat er ergens in Vlissingen karateles werd gegeven. Ik wist helemaal nog niet wat karate was, maar mijn belangstelling was gewekt. Shotokan, dat is niet een bewuste keuze geweest. Je ging in die tijd naar een sportschool en je doet daar de stijl die ze toevallig geven. Erg indrukwekkend vond ik het, de kennismaking met Hans Harthoorn. Het klikte meteen en we zijn eigenlijk altijd goede vrienden gebleven." Vanuit België had Hans Harthoorn net het shotokan karate naar Zeeland gehaald. Harthoorn kan alleen maar lovend zijn over zijn pupil: "Johnny kwam op les als jonge Molukse jongen en steeg snel boven de groep uit. Hij was buitengewoon talentvol, lenig, had een tomeloze inzet en pikte dingen snel op. Ik ben vroeger overal met hem naartoe geweest en heb alleen maar veel plezier met en aan hem gehad." Malawauw: "De trainingen van Hans inspireerden mij enorm. In die tijd gaf hij op een Japanse manier les. De discipline voorop, veel sit-ups en push-ups en een paar honderd stoten en trappen per les. Dat beviel me goed. Trainen werd voor mij een must. Het nam steeds meer de overhand in mijn leven en daarom ben ik er verder mee gegaan. Toen Hans in 1972 verhuisde naar Zeist heb ik de school in Middelburg van hem gekregen. Maar niet voordat hij me het vak van lesgeven leerde. Hij gaf me vaak privé-les. Hoe je voor de groep moest staan, je houding, de lesopbouw, hoe je les moest geven als je een schorre stem had, noem het allemaal maar op. Hans was behalve een karateleraar ook een goed mens, iemand die stabiel bleef in zijn opvattingen, zowel binnen als buiten de sportschool." Harthoorn: "Johnny is iemand die geen problemen op zijn weg voorziet. In de jaren tachtig en negentig runde hij, naast zijn werk en de karatelessen, een fitnessinstituut. Altijd goedwillend en alles voor zijn sport over hebbend. Als ik hem morgen bel met de vraag of hij overmorgen meegaat naar Parijs om te trainen, dan zegt hij ja. Dat is Johnny." Johnny is zoon van een KNIL-militair (Koninklijk Nederlands-Indisch Leger), die in 1951 van Nederlands-Indië naar Nederland kwam. Johnny was toen drie jaar. Na de MTS volgde hij een interne cursus werktuigkundige op de kerncentrale in Borssele. Sinds 1972 is hij aan het werk op de enige nog draaiende kerncentrale in Nederland. "We werken met uranium als brandstof. Er zijn heel veel veiligheidsmaatregelen om de centrale goed te kunnen draaien, maar het is en blijft precisiewerk", aldus Malawauw. De link naar karate, veelal ook precisiewerk, is gauw gelegd.....(Heden met prepensioen, 1Februari 2011)

Karate als tweede natuur

"Toen ik begon, vond ik karate het leukste wat er was. Nu vind ik dat na al die jaren eigenlijk nog steeds. Plezier is voor mij de belangrijkste drijfveer. Een leven zonder karate kan ik me niet voorstellen, ik ben altijd blijven trainen. Niet altijd even fanatiek hoor. Van 1968 tot 1970 moest ik bijvoorbeeld varen. Dat was onderdeel van de machinistenopleiding. Maar ik probeerde wel mijn kata's bij te houden op zee. Voor mijn danexamens zette ik echter alles opzij." We trainden vroeger alles. Een favoriet onderdeel had ik niet. Het ging om het totaalpakket, vooral als je ook leraar bent. Of ik nou urenlang kata loop met een examenkandidaat of een wedstrijdkarateka moet trainen, maakt me niet uit. Karate werd mijn tweede natuur. Ik ging vroeger ook regelmatig trainen bij sensei Kasé in Parijs, Luxemburg, Andorra en sensei Shirai in Milaan. Verder heb ik wedstrijden gedaan, voornamelijk in het shotokan circuit." Malawauw benadrukt het belang van judo voor karateka's. "Aan het grondgevecht en het valbreken mag wel eens meer aandacht worden besteed, ook bij de lerarenopleiding. Wat nou als je door iemand gevloerd wordt?" De Zeeuw vervolgt: "Het is (jammer) dat we in Nederland zo weinig wedstrijdkarateka's hebben. Karateleraren zouden de koppen ook meer bij elkaar moeten steken. Praten over hoe de topsporters begeleid moeten worden. Begeleiding van wedstrijdkarateka's vergt een hele andere aanpak, een extra inspanning." Na het behalen van zijn vierde dan in 1988 werd het wat stil rond zijn persoon. Maar Malawauw is altijd bezig gebleven in Zeeland. Hij draagt karate immers nog steeds een ontzettend warm hart toe. Van origine een traditionele karateka heeft hij zich toegelegd op het lesgeven en de begeleiding van karateka's. Zeventien leraren bracht hij voort, waaronder namen als André Sukel (oud-voorzitter van de KBN), Glenn Held en Gerrie van Tilburg. Ook uit de Malawauw-stal komt wedstrijdkarateka Eddy Marques. Het kernploeglid (kumite) over zijn eerste trainer: "Wie Johnny op de juiste manier benadert, heeft een goede aan hem. Ik kan me nog heel goed herinneren dat ik vroeger in Zeeland veel voetbalde. Totdat ik ineens met Johnny, mijn toenmalige buurman, naar karateles ging. Dan klopte ik bij hem aan en gingen we samen naar de training. Het ging zelfs zo ver dat ik op een gegeven moment liever naar karate dan naar voetbal ging. Johnny maakte me helemaal enthousiast voor de sport. Dat kwam door zijn manier van lesgeven, hij was altijd begaan met zijn pupillen."

Eddy Marques: "Ik heb Johnny leren kennen als een sympathieke en loyale man. Altijd vriendelijk, eerlijk en iemand in wiens leven karate als een rode draad loopt. Zijn lessen waren altijd voor jong en oud goed bezocht. Mijn eerste en tweede dan heb ik bij hem gehaald, mijn basis is bij hem gelegd. Op een gegeven moment ging ik in Eindhoven studeren en kwam ik doordeweeks niet meer in Zeeland. Ik probeerde wel op vrijdag tijdig naar huis te gaan, zodat ik 's avonds mee kon trainen." Marques, tegenwoordig woonachtig in Amsterdam en trainend bij Choku in Zaandam, onderhoudt nog steeds contact met zijn eerste sensei. "We bellen elkaar, hij komt soms kijken bij mijn wedstrijden en af en toe verzorg ik een (wedstrijd)training bij hem op de sportschool in Middelburg."

Johnny is de trotse vader van drie kinderen. Zoon Remon en dochter Seline en zoon Alain.